

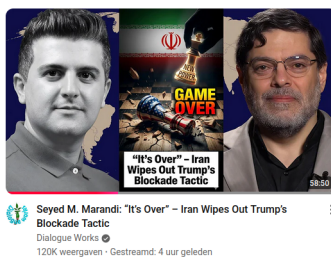
"Het is voorbij": Iran's weerbarstige houding

Door Frank , 22 april 2026

"Het is voorbij": Iran's weerbarstige houding terwijl Trumps blokkadestrategie afbrokkelt

Een analyse van professor Seyed Marandi's beoordeling van de confrontatie tussen Iran en de VS

In een uitgebreid interview op 21 april 2026 gaf professor Seyed Marandi een grimmige en onverbiddelijke beoordeling van de escalerende confrontatie tussen Iran en de Verenigde Staten. In gesprek met Nima Alkorshid schetste Marandi een beeld van een conflict op een kritiek punt – waarin Iran, zo stelt hij, de Amerikaanse drukmiddelen definitief heeft geneutraliseerd en klaar staat om op verdere agressie te reageren met ongekend geweld.

De afwijzing van de Islamabad-gesprekken

De meest directe onthulling uit het interview betreft de voorgestelde onderhandelingen in Islamabad. Ondanks beweringen in westerse media dat Iraanse delegaties zich voorbereiden, is Marandi ondubbelzinnig: "De Iraniërs gaan niet. En er wordt geen delegatie voorbereid." Deze weigering komt voort uit wat Iran ziet als fundamentele kwade trouw van de VS. Volgens Marandi heeft de Verenigde Staten het bestaande staakt-het-vuren al geschonden door een zee-blokkade op te leggen en Iraanse handelsschepen in de Perzische Golf te kapen.

"Waarom zouden we onderhandelen met een entiteit die zich niet aan haar verplichtingen houdt?" vraagt Marandi. Zijn argument is eenvoudig: zinvolle onderhandelingen vereisen dat beide partijen bestaande overeenkomsten nakomen.

Wanneer één partij – de Verenigde Staten – de staakt-het-vuren voorwaarden al heeft geschonden, worden verdere gesprekken niet alleen zinloos maar ook strategisch gevaarlijk. De professor typeert Trumps recente beweringen over Iraanse concessies als pure verzinsels, bedoeld om een voorwendsel te creëren voor hernieuwde militaire actie.

De militaire balans: Iran's niet-openbaar gemaakte capaciteiten

Een centraal thema in Marandi's analyse is dat Iran opzettelijk aanzienlijke militaire capaciteiten achter heeft gehouden tijdens het conflict. Terwijl de Verenigde Staten en Israël naar verluidt aanzienlijke delen van hun precisiegeleide munitie hebben verbruikt, beweert Marandi dat "de meerderheid van de Iraanse raketbases niet eens is gebruikt". Deze strategische terughoudendheid was, zo legt hij uit, deels een gevolg van de staakt-het-vuren overeenkomst zelf. "Iran heeft wapens die nog niet zijn gebruikt," stelt hij. "Sommige wapens zijn niet gebruikt vanwege het staakt-het-vuren. Omdat de Iraniërs niet willen escaleren." Maar nu Trump dreigementen uit die Marandi "vernietiging" van de Iraanse natie noemt, is die balans veranderd.

De Iraanse luchtverdedigingssystemen zijn tijdens het conflict aanzienlijk verbeterd. De onderzoeks- en ontwikkelingscentra, raketfabrieken en ondergrondse marinebases zijn onaangetast en operationeel. "Iran is vandaag beter voorbereid dan voorheen," beweert Marandi, waarmee hij rechtstreeks westerse verhalen uitdaagt dat Iran zonder raketten en drones komt te zitten.

De Golf-Arabische staten: Medeplichtige doelen

Misschien wel Marandi's meest alarmerende waarschuwing is gericht aan de Arabische monarchieën van de Perzische Golf. Hij noemt de Verenigde Arabische Emiraten, Saoedi-Arabië, Qatar, Koeweit en Bahrein als actieve deelnemers aan de Amerikaanse oorlogsinspanning, die bases, luchtruim, financiering en logistieke steun verlenen.

"Zonder hen zou er geen oorlog zijn," stelt Marandi botweg. "De Amerikanen zouden niet in staat zijn oorlog te voeren met Iran zonder de Emiraten, zonder Saoedi-Arabië,

Koeweit, Qatar en Bahrein. Dus zij zullen de gevolgen dragen."

Zijn advies aan burgers in die landen is direct en dringend: vertrek nu. "Aangezien het weer de komende weken erg heet en vochtig zal worden in de Perzische Golf," zegt hij, "denk ik dat het het beste is dat mensen nu vertrekken." Hij suggereert Irak, Jemen of Oman als mogelijke bestemmingen, terwijl hij erkent dat de opvangcapaciteit van Oman beperkt kan zijn.

De professor voorspelt dat olie-, gas-, helium- en petrochemische infrastructuur in de hele Golf zal worden vernietigd als Trump zijn dreigementen tegen de Iraanse kritieke infrastructuur uitvoert. Het resultaat, waarschuwt hij, zal een wereldwijde economische depressie zijn die jaren zal duren.

De Straat van Hormuz: Een veranderde realiteit

Een van de belangrijkste strategische prestaties van Iran is volgens Marandi de permanente verandering van de status quo in de Straat van Hormuz. "De status van de Straat van Hormuz is permanent veranderd," verklaart hij. "De Iraniërs zullen daar niet over onderhandelen."

Iran controleert nu de doorgang door de straat op een manier die het strategische evenwicht fundamenteel verandert. Marandi merkt op dat meer dan vijftientig Iraans-gerelateerde olie- en gastankers de Amerikaanse blokkade met succes hebben ontweken, wat de beperkingen van de Amerikaanse zeemacht in de kustwateren van Iran aantoonst. Als de Verenigde Staten Iraanse schepen blijven kapen, waarschuwt Marandi dat Iran "onzelf zal compenseren" door activa te nemen van schepen van Golf-Arabische staten.

De Libanon- en Palestina-dimensie

Marandi verwierpt elke poging om het conflict met Iran te scheiden van de bredere regionale strijd waarbij Libanon, Gaza en de Westelijke Jordaanoever betrokken zijn. Wanneer functionarissen van de Trump-administratie suggereren dat Libanon op de een of andere manier losstaat van het Iraanse toneel, noemt Marandi dat kunstmatig en zinloos. "De weerstand-as zal niet toestaan dat het Israëlische regime Zuid-Libanon bezet," stelt hij. "De weerstand-as zal het Palestijnse volk niet in de steek laten." Deze onderlinge verbondenheid is, zo betoogt hij, fundamenteel voor het begrijpen van de Iraanse strategie en vastberadenheid. De Israëlische verklaring van een "gele lijn" in Zuid-Libanon wordt neergezet als een provocerende daad die op

weerstand zal stuiten.

Westerse media en de propagandastrijd

Gedurende het hele interview keert Marandi herhaaldelijk terug naar wat hij ziet als de medeplichtigheid van westerse media aan het voorbereiden van de bodem voor agressie tegen Iran. Hij wijst berichten van Reuters, niet bij naam genoemde bronnen en met name Iran International – dat hij omschrijft als een "Mossad-orgaan" – af als psychologische oorlogsvoering. De professor citeert zijn eigen recente debat met Piers Morgan als bewijs van westerse intellectuele lafheid. Hij beweert dat hij Morgan drie keer heeft gevraagd of een regime gebaseerd op etno-supremacisme – een duidelijke verwijzing naar Israël – legitiem kan worden beschouwd. Volgens Marandi weigerde Morgan elke keer te antwoorden.

"Wanneer mensen als Piers Morgan te bang zijn om op zo'n vraag te reageren," betoogt Marandi, "laat dat zien wat voor greep ze hebben op de samenleving, op de landen in het Westen." Hij ziet dit als bewijs dat westerse media- en politieke elites uniform toegewijd zijn aan de vernietiging van Iran, ongeacht hun verklaarde verschillen met figuren als Trump.

De Epstein-klasse en zionistische invloed

Marandi gebruikt gedurende het interview provocerende terminologie, verwijst herhaaldelijk naar de "Epstein-klasse" en typeert het Amerikaanse en Israëlische leiderschap in scherpe bewoordingen. Hij beweert dat de Israëlische premier Netanyahu rapporten ontvangt van hoge Amerikaanse functionarissen, wat suggereert dat de Verenigde Staten effectief ondergeschikt zijn aan Israëlische belangen.

"De Epstein-klasse, als het om zionisme en het rijk gaat, is volledig aan boord," stelt Marandi. "Ze haten Trump, maar ze zouden het liefst zien dat het Iraanse volk wordt vernietigd."

Deze analyse strekt zich uit tot Amerikaanse journalisten en politieke figuren die, volgens Marandi, geen verontwaardiging hebben getoond over Trumps dreigementen

om "Iran te vernietigen" of "een beschaving uit te wissen". Het ontbreken van schreeuwende koppen in The Guardian of The New York Times die dergelijke uitspraken veroordelen als misdaden tegen de menselijkheid, suggereert hij, onthult de ware oriëntatie van westerse machtsstructuren.

Economische oorlogsvoering en Iraanse veerkracht

Ondanks de blokkade en internationale druk schetst Marandi Iran als economisch veerkrachtig. Het land is bijna zelfvoorzienend in landbouwproducten, en recente regenval duidt op een goede oogst. Iran heeft meerdere landgrenzen voor handel – met Pakistan, Afghanistan, Turkmenistan, Azerbeidzjan, Armenië, Turkije en Irak – evenals toegang tot de Kaspische Zee.

Daarentegen worden de Golf-Arabische staten beschreven als geconfronteerd met economische ineenstorting. Marandi beweert dat de VAE "geen kapitaal meer heeft" en naar verluidt Washington om hulp heeft gevraagd, terwijl het tegelijkertijd alternatieven onderzoekt zoals handel in Chinese yuan. Hij voorspelt dat deze regimes "niet lang meer zullen bestaan" als het conflict blijft escaleren.

Een uitputtingsoorlog die Iran bereid is te winnen

Marandi's beoordeling van de Amerikaanse strategische vooruitzichten is vernietigend. "De Amerikanen hebben geen goede opties – nul goede opties," stelt hij. "Ze hebben geen troeven. Het is niet dat ze weinig troeven hebben – ze hebben geen troeven."

Hij typeert het conflict als een uitputtingsoorlog waar Iran al decennia op heeft gepland. In tegenstelling tot de Verenigde Staten, die snelle overwinningen en regimeverandering zoeken, is Iran voorbereid op een langdurige strijd. "De Iraniërs willen dat dit een lange oorlog wordt," legt Marandi uit. "Waarom? Omdat ze niet willen dat het opnieuw gebeurt. Ze willen dat het voor eens en voor altijd afgelopen is."

Als Amerikaanse troepen een grondinvasie proberen, voorspelt Marandi dat ze het land worden binnengezogen en "aan stukken worden gescheurd". "Iran gaat geen sterke verdediging opzetten om elke centimeter grondgebied te behouden," zegt hij. "Iran wil dat ze het land binnenkomen."

De menselijke kosten

In zijn strategische en geopolitieke analyse benadrukt Marandi herhaaldelijk de menselijke dimensie van het conflict. Hij merkt op dat meer dan drieduizend Iraniërs al zijn gestorven, terwijl er slechts een handvol slachtoffers is gevallen in de Golf-Arabische staten. Hij beschuldigt de Verenigde Staten en Israël ervan opzettelijk burgers, waaronder schoolkinderen, te targeten.

"We willen geen oorlog," benadrukt Marandi. "We houden niet van dood en verderf. We zien niet graag ellende." Maar hij waarschuwt dat als Iran oorlog wordt opgedrongen, het antwoord verwoestend zal zijn – niet alleen voor de directe regio, maar voor de hele wereldeconomie.

Conclusie: Staan of knielen

Marandi besluit met een verklaring die het Iraanse standpunt zoals hij het presenteert samenvat: "We geven er de voorkeur aan staand te sterven dan levend op onze knieën."

Het interview biedt een venster op het Iraanse strategische denken op een moment van maximale spanning. Of men Marandi's beweringen over Iraanse militaire capaciteiten of zijn typering van westerse motieven al dan niet accepteert, zijn analyse is intern consistent en diep geworteld in een wereldbeeld dat het conflict als existentieel ziet – een gevecht om te overleven tegen een vijand die al heeft laten zien bereid te zijn tot wat hij misdaden tegen de menselijkheid noemt.

Voor beleidsmakers in Washington bevat het interview een duidelijke waarschuwing: de blokkadestrategie is mislukt, Iran is niet geïntimideerd, en verdere escalatie zal gevolgen produceren die geen enkele militaire macht kan beheersen. Voor de mensen in de Perzische Golfregio is Marandi's advies eenvoudig en dringend: vertrek nu, zolang er nog tijd is.

De komende dagen en weken, voorspelt hij, zullen uitwijzen of Trumps dreigementen echt of retorisch zijn. Maar hoe dan ook, benadrukt Marandi, "de status is voorgoed veranderd." Het tijdperk van Amerikaanse dominantie in de Perzische Golf, stelt hij, is

voorbij.